

DYREKTYWA 2006/115/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 12 grudnia 2006 r.

w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej

(wersja skodyfikowana)

(Dz.U.UE L z dnia 27 grudnia 2006 r.)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 47 ust. 2, art. 55 i 95,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Dyrektywa Rady 92/100/EWG z dnia 19 listopada 1992 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej⁽²⁾ została kilkakrotnie znacząco zmieniona

(3). Dla zapewnienia jasności i zrozumiałości powyższa dyrektywa powinna zostać ujednolicona.⁽²⁾ Najem i użyczenie chronionych prawem autorskim utworów oraz przedmiotów praw pokrewnych odgrywa coraz ważniejszą rolę, w szczególności w odniesieniu do twórców, wykonawców, a także producentów fonogramów i filmów. Wzrastające zagrożenie stanowi piractwo.

(3) Fundamentalnego znaczenia dla rozwoju gospodarczego i kulturalnego Wspólnoty nabiera w związku z tym odpowiednia ochrona utworów chronionych prawem autorskim poprzez prawo najmu i użyczenia, a także ochrona przedmiotów praw pokrewnych poprzez prawo utrwalania, prawo rozpowszechniania, prawo nadawania oraz prawo publicznego odtwarzania.

(4) Ochrona praw autorskich i praw pokrewnych powinna być dostosowana do nowych zjawisk gospodarczych, takich jak nowe formy eksploatacji.

(5) W celu umożliwienia wykonywania działalności twórcom i wykonawcom konieczne są dla nich stosowne dochody stanowiące podstawę dla dalszej pracy twórczej i artystycznej, a inwestycje konieczne w szczególności w przypadku producentów fonogramów i filmów są szczególnie wysokie i ryzykowne.

Możliwość zapewnienia tego rodzaju dochodów oraz zwrócenia się tego typu inwestycji może być efektywnie zagwarantowana jedynie poprzez stosowną ochronę prawną każdego zainteresowanego właściciela praw.

(6) Działalność twórcza, artystyczna i produkcyjna stanowi w znacznej mierze działalność prowadzoną na własny rachunek. Prowadzenie takiej działalności powinno być ułatwione poprzez dostarczenie zharmonizowanej ochrony prawnej w ramach Wspólnoty. W zakresie, w jakim ta działalność ma zasadniczo charakter usług, ich dostarczanie powinno być również ułatwione poprzez stworzenie zharmonizowanych ram prawnych w ramach Wspólnoty.

(7) Zbliżenie ustawodawstw Państw Członkowskich powinno odbywać się w taki sposób, aby nie stały one w sprzeczności z umowami międzynarodowymi, na których oparte są w wielu Państwach Członkowskich prawa autorskie i prawa pokrewne.

(8) Ustanowienie ram prawnych Wspólnoty w odniesieniu do prawa najmu i użyczenia oraz określonych praw pokrewnych może być ograniczone przez Państwa Członkowskie do ustanowienia praw najmu i użyczenia odnośnie do określonej grupy właścicieli praw, a następnie do ustanowienia praw utrwalania, rozpowszechniania, nadawania i odtwarzania publicznego dla określonych grup właścicieli praw pokrewnych w zakresie ochrony praw pokrewnych.

(9) Konieczne jest zdefiniowanie pojęć najmu i użyczenia do celów niniejszej dyrektywy.

(10) Dla jasności pożądanym jest wyłączenie z najmu i użyczenia w rozumieniu niniejszej dyrektywy określonych form udostępniania, np. udostępniania fonogramów i filmów w celu pokazu publicznego lub nadawania oraz udostępniania w celach wystawowych lub do wglądu na miejscu. Pojęcie użyczenia w rozumieniu niniejszej dyrektywy nie powinno obejmować przekazywania między instytucjami dostępnymi dla publiczności.

(11) W przypadku pobierania przy użyczeniu przez instytucję dostępną dla publiczności opłaty, której wartość nie przekracza kwoty niezbędnej dla pokrycia kosztów obsługi instytucji, nie mamy do czynienia z wykorzystaniem w celach bezpośrednio lub pośrednio gospodarczych lub handlowych w rozumieniu niniejszej dyrektywy.

(12) Konieczne jest wprowadzenie ustaleń, zapewniających niezbywalne prawo do godziwego wynagrodzenia twórcom i wykonawcom, którym zostanie przyznana równocześnie możliwość zlecania administrowania tym prawem organizacjom zbiorowego zarządzania ich reprezentującym.

(13) Godziwe wynagrodzenie może być przekazane w formie jednej lub więcej płatności każdorazowo przy zawieraniu umowy lub w terminie późniejszym. Powinno ono odpowiadać zakresowi wkładu odnośnych twórców lub wykonawców w fonogram lub film.

(14) Konieczna jest ochrona w zakresie prawa użyczenia publicznego poprzez wprowadzenie specjalnych ustaleń, przynajmniej w stosunku do twórców. Jakikolwiek środek przyjęty na zasadzie odstępstwa od wyłącznego prawa publicznego użyczenia powinny być zgodne w szczególności z art. 12 Traktatu.

(15) Przepisy określone w niniejszej dyrektywie w odniesieniu do praw pokrewnych prawu autorskiemu nie powinny stanowić przeszkody dla rozszerzenia przez Państwa Członkowskie na te wyłączne prawa domniemania określonego w niniejszej dyrektywie w odniesieniu do umów dotyczących produkcji filmowej zawartych indywidualnie lub zbiorowo przez wykonawcę z producentem filmowym. Ponadto, przepisy te nie powinny stanowić przeszkody dla wprowadzenia przez Państwa Członkowskie wzruszalnego domniemania zgody na wykorzystanie w odniesieniu do praw wyłącznych wykonawców określonych w odpowiednich przepisach niniejszej dyrektywy, o ile takie domniemanie jest zgodne z Międzynarodową konwencją o ochronie wykonawców, producentów fonogramów oraz organizacji nadawczych (zwanej dalej Konwencją rzymską).

(16) Państwa Członkowskie powinny być w stanie ustanowić dalej sięgającą ochronę praw właścicieli praw pokrewnych, niż określona w przepisach niniejszej dyrektywy w odniesieniu do nadawania oraz odtwarzania publicznego.

(17) Zharmonizowane prawa najmu i użyczenia oraz zharmonizowana ochrona w zakresie praw pokrewnych prawu autorskiemu nie mogą być wykonywane w taki sposób, w jaki stanowiłyby ukryte ograniczenie w handlu między Państwami Członkowskimi lub stałyby w sprzeczności z zasadą chronologii wykorzystania w mediach, uznaną w orzeczeniu w sprawie *Société Cinéthèque przeciwko FNCF*⁽⁴⁾.

(18) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać zobowiązań Państw Członkowskich odnoszących się do terminów przeniesienia do prawa krajowego dyrektyw, określonych w części B, załącznika I,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

PRAWO NAJMU I UŻYCZENIA

Artykuł 1

Przedmiot harmonizacji

1. Zgodnie z przepisami niniejszego rozdziału Państwa Członkowskie ustanawiają, z zastrzeżeniem art. 6, prawo zezwalające lub zakazujące najmu i użyczenia oryginałów i egzemplarzy powielonych utworów chronionych prawem autorskim oraz innych przedmiotów ochrony określonych w art. 3 ust. 1.

2. Prawa określone w ust. 1 nie wygasną ani przez sprzedaż oryginałów lub egzemplarzy powielonych utworów chronionych prawem autorskim i innych przedmiotów ochrony wskazanych w art. 3 ust. 1 ani przez inne dotyczące ich czynności rozpowszechniania.

Artykuł 2

Definicje

1. Do celów niniejszej dyrektywy mają zastosowanie następujące definicje:
- a) "najem" oznacza ograniczone czasowo przekazanie do korzystania w celach bezpośrednio lub pośrednio gospodarczych lub handlowych;

- b) "użyczenie" oznacza ograniczone czasowo przekazanie do korzystania niesłużącego celom bezpośrednio lub pośrednio gospodarczym lub handlowym kiedy jest to dokonywane przez instytucje dostępne dla publiczności;
- c) "film" oznacza udźwiękowione lub nieudźwiękowione utwory filmowe, dzieła audiowizualne lub ruchome obrazy.

2. Główny reżyser utworu filmowego lub dzieła audiowizualnego uważany jest za jego twórcę lub jednego z twórców. Państwa Członkowskie mogą postanowić, że także inne osoby uważane są za współtwórców.

Artykuł 3

Właściciel praw oraz przedmiot prawa najmu i użyczenia

1. Wyłączne prawo zezwalania lub zakazywania najmu i użyczenia przysługuje następującym podmiotom:

- a) twórcy w odniesieniu do oryginału i egzemplarzy powielonych jego utworu;
- b) wykonawcy w odniesieniu do zapisu jego wykonania;
- c) producentowi fonogramu w odniesieniu do jego fonogramu;
- d) producentowi pierwszego zapisu filmu w odniesieniu do oryginału i egzemplarzy powielonych jego filmu.

2. Najem i użyczenie budynków i dzieł sztuki użytkowej nie stanowi przedmiotu niniejszej dyrektywy.

3. Prawa określone w ust. 1 mogą być przenoszone i cedowane oraz mogą stanowić przedmiot umów licencyjnych.

4. Bez uszczerbku dla ust. 6 w przypadku zawarcia indywidualnie lub zbiorowo umowy wykonawców z producentem, dotyczącej produkcji filmowej, domniemywa się przeniesienie przez wykonawcę będącego stroną tej umowy, o ile umowa nie stanowi inaczej, prawa najmu z zastrzeżeniem art. 5.

5. Państwa Członkowskie mogą ustanowić domniemanie podobne jak w ust. 4 w zakresie twórców.

6. Państwa Członkowskie mogą postanowić, że podpisanie umowy między wykonawcą i producentem filmowym w sprawie produkcji filmowej traktowane jest jako zgoda na najem, o ile umowa przewiduje godziwe wynagrodzenie w rozumieniu art. 5. Państwa Członkowskie mogą również postanowić, że niniejszy ustęp stosuje się odpowiednio do praw określonych w rozdziale II.

Artykuł 4

Najem programów komputerowych

Niniejsza dyrektywa nie narusza art. 4 lit. c) dyrektywy Rady 91/250/EWG z dnia 14 maja 1991 r. w sprawie ochrony prawnej programów komputerowych⁽⁵⁾.

Artykuł 5

Niezbywalne prawo do godziwego wynagrodzenia

1. W przypadku przeniesienia lub cedowania przez twórcę lub wykonawcę swego prawa najmu fonogramu lub oryginału lub egzemplarza powielonego filmu na rzecz producenta fonogramu lub producenta filmu twórca lub wykonawca zachowują prawo do otrzymania godziwego wynagrodzenia za najem.

2. Twórca lub wykonawca nie może zrzec się prawa do godziwego wynagrodzenia za najem.

3. Wykonywanie prawa do stosownego wynagrodzenia może być powierzone organizacji zbiorowego zarządzania, reprezentującej twórców lub wykonawców.

4. Państwa Członkowskie mogą uregulować, czy i w jakim zakresie może być wykonywane prawo do stosownego wynagrodzenia przez organizację zbiorowego zarządzania oraz od kogo można żądać lub pobierać takie wynagrodzenie.

Artykuł 6

Odstępstwo od wyłącznego prawa publicznego użyczenia

1. Państwa Członkowskie mogą ustanowić odstępstwa od wyłącznego prawa przewidzianego w art. 1 w zakresie publicznego użyczenia, o ile przynajmniej twórcy otrzymają wynagrodzenie za takie użyczenie. Państwa Członkowskie mają swobodę przy ustalaniu wynagrodzenia, biorąc pod uwagę swoje cele promocji kultury.

2. Jeżeli Państwa Członkowskie nie zastosują wyłącznego prawa użyczenia przewidzianego w art. 1 w odniesieniu do fonogramów, filmów i programów komputerowych, to wprowadzają one wynagrodzenie przynajmniej na rzecz twórców.

3. Państwa Członkowskie mogą wyłączyć określone kategorie przedsiębiorstw z płatności wynagrodzenia określonej w ust. 1 i 2.

ROZDZIAŁ II

PRAWA POKREWNE

Artykuł 7

Prawo utrwalania

1. Państwa Członkowskie ustanawiają na rzecz wykonawców wyłączne prawo zezwalania lub zakazywania utrwalania ich wykonów.

2. Państwa Członkowskie ustanawiają na rzecz organizacji nadawczych wyłączne prawo zezwalania lub zakazywania utrwalania ich emisji, niezależnie od tego, czy chodzi o programy przekazywane bezprzewodowo czy przewodowo, włączając przekaz kablowy lub satelitarny.

3. Dystrybutorowi kablowemu rozpowszechniającemu jedynie programy innych organizacji nadawczych nie przysługuje prawo przewidziane w ust. 2.

Artykuł 8

Nadawanie i odtwarzanie publiczne

1. Państwa Członkowskie ustanawiają na rzecz wykonawców wyłączne prawo zezwalania lub zakazywania bezprzewodowego nadawania oraz odtwarzania publicznego ich wykonów, chyba, że wykonania te stanowią same w sobie nadawane wykonanie lub oparte są na utrwaleniu.

2. Państwa Członkowskie ustanawiają prawo w celu zapewnienia wypłaty jednorazowego godziwego wynagrodzenia płatnego przez użytkownika, jeżeli fonogram opublikowany w celach handlowych lub powielony egzemplarz takiego fonogramu zostaną użyte do nadania przez środki bezprzewodowe lub w jakikolwiek sposób odtworzone publicznie oraz zapewnienia jego podziału między właściwych wykonawców i producentów fonogramów. W braku porozumienia w tej sprawie między wykonawcami i producentami fonogramów Państwo Członkowskie może określić warunki podziału wynagrodzenia.

3. Państwa Członkowskie ustanawiają na rzecz organizacji nadawczych wyłączne prawo zezwalania lub zakazywania bezprzewodowego retransmitowania jej programów oraz publicznego odtwarzania jej programów, jeśli to odtwarzanie następuje w miejscach dostępnych publicznie za opłatą wstępu.

Artykuł 9

Prawo rozpowszechniania

1. Państwa Członkowskie ustanawiają wyłączne prawo udostępniania przedmiotów ochrony określonych w lit. a)-d) i ich kopii w drodze sprzedaży lub w inny sposób (zwane dalej "prawem rozpowszechniania") na rzecz:

- a) wykonawców w stosunku do utrważeń ich wykonawstw;
- b) producentów fonogramów w stosunku do ich fonogramów;
- c) producentów pierwszego zapisu filmów w stosunku do oryginału i egzemplarzy powielonych ich filmów;
- d) organizacji nadawczych w stosunku do utrważeń ich programów określonych w art. 7 ust. 2.

2. Prawo rozpowszechniania w obrębie Wspólnoty nie wygasa w odniesieniu do przedmiotów ochrony określonych w ust. 1, chyba że pierwsza sprzedaż tego przedmiotu w obrębie Wspólnoty jest dokonywana przez właściciela praw lub za jego zgodą.

3. Prawo rozpowszechniania nie narusza przepisów szczególnych rozdziału I, w szczególności art. 1 ust. 2.

4. Prawo rozpowszechniania może być przeniesione, cedowane oraz może stanowić przedmiot umów licencyjnych.

Artykuł 10

Ograniczenia praw

1. Państwa Członkowskie mogą ustanowić ograniczenia praw określonych w niniejszym rozdziale w następujących przypadkach:

- a) dla użytku prywatnego;
- b) dla wykorzystania krótkich fragmentów w sprawozdaniach dotyczących wydarzeń bieżących;
- c) dla utrwalenia krótkotrwałego przez organizację nadawczą przy użyciu własnych środków i do własnych emisji;
- d) dla wykorzystania służącego wyłącznie celom edukacyjnym lub badaniom naukowym.

2. Bez względu na ust. 1 każde Państwo Członkowskie może ustanowić tego samego rodzaju ograniczenia w zakresie ochrony wykonawców, producentów fonogramów, organizacji nadawczych i producentów pierwszych zapisów filmów, jakie przewidziane są dla ochrony prawa autorskiego w zakresie utworów literackich i artystycznych.

Licencje obowiązkowe mogą być jednak ustanowione jedynie w zakresie zgodnym z postanowieniami Konwencji Rzymskiej.

3. Ograniczenia określone w ust. 1 i 2 mogą być zastosowane jedynie w niektórych szczególnych przypadkach, które nie szkodzą normalnemu wykorzystaniu przedmiotu objętego ochroną ani nie naruszają w sposób nadmierny uzasadnionych interesów podmiotu prawa.

ROZDZIAŁ III

PRZEPISY WSPÓLNE

Artykuł 11

Stosowanie w czasie

1. Niniejszą dyrektywę stosuje się do wszystkich objętych tą dyrektywą utworów, wykonan, fonogramów, programów i pierwszych zapisów filmów chronionych prawem autorskim, które w dniu 1 lipca 1994 r. korzystały nadal z ochrony stosownie do przepisów prawnych Państw Członkowskich w dziedzinie prawa autorskiego i praw pokrewnych lub które spełniały w tym momencie kryteria ochrony na mocy niniejszej dyrektywy.

2. Niniejsza dyrektywa jest stosowana bez uszczerbku dla ewentualnego wykorzystania następującego przed dniem 1 lipca 1994 r.

3. Państwa Członkowskie mogą postanowić, że uważa się, iż właściciel praw zezwolił na najem lub użyczenie przedmiotów określonych w art. 3 ust. 1 lit. a)-d), jeżeli zostanie udowodnione, że przed dniem 1 lipca 1994 r. zostały one dla wymienionych celów udostępnione osobom trzecim lub przez nie nabyte. Państwa Członkowskie mogą jednak ustanowić, w szczególności w przypadku zapisu cyfrowego, że posiadacze praw będą uprawnieni do odpowiedniego wynagrodzenia z tytułu najmu lub użyczenia odnośnego przedmiotu.

4. Państwa Członkowskie nie muszą stosować przepisów art. 2 ust. 2 względem utworów filmowych i dzieł audiowizualnych stworzonych przed dniem 1 lipca 1994 r.

5. Bez uszczerbku dla ust. 3 oraz z zastrzeżeniem ust. 7, niniejsza dyrektywa nie narusza żadnych umów zawartych przed dniem 19 listopada 1992 r.

6. Z zastrzeżeniem ust. 7, Państwa Członkowskie mogą postanowić, że w stosunku do właścicieli praw, którzy nabyli nowe prawa zgodnie z przepisami krajowymi wydanymi w celu realizacji niniejszej dyrektywy oraz wyrazili przed dniem 1 lipca 1994 r. zgodę na wykorzystanie, należy domniemywać, że dokonali oni przeniesienia nowo nabytych praw wyłącznych.

7. W przypadku umów zawartych przed dniem 1 lipca 1994 r. niezbywalne prawo do godziwego wynagrodzenia, przewidziane w art. 5, jest stosowane jedynie w przypadku wystąpienia przez twórców lub wykonawców lub ich przedstawicieli z odpowiednim wnioskiem przed dniem 1 stycznia 1997 r. W przypadku braku porozumienia właścicieli praw co do wysokości wynagrodzenia wysokość godziwego wynagrodzenia może być określona przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 12

Stosunek między prawem autorskim a prawami pokrewnymi

Ochrona praw pokrewnych prawu autorskiemu zgodnie z niniejszą dyrektywą nie dotyczy i nie narusza w żaden sposób ochrony prawa autorskiego.

Artykuł 13

Przekazywanie informacji

Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 14

Uchylenie

Dyrektywa 92/100/EWG, zostaje niniejszym uchylona, bez naruszenia zobowiązań Państw Członkowskich odnoszących się do terminów przeniesienia do prawa krajowego dyrektyw, określonych w części B załącznika I.

Odesłania do uchylonej dyrektywy traktuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy, i należy odczytywać zgodnie z tabelą korelacji w załączniku II.

Artykuł 15

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 16

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 12 grudnia 2006 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

J. BORRELL FONTELLES

Przewodniczący

W imieniu Rady

M. PEKKARINEN

Przewodniczący

⁽¹⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 12 października 2006 r., (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Dz.U. L 346 z 27.11.1992, str. 61. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 167 z 22.6.2001, str. 10).

⁽³⁾ Zob. załącznik I, część A.

⁽⁴⁾ Sprawy połączone nr 60/84 i 61/84, Zbiór orzeczeń z 1985 r., str. 2.605.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 122 z 17.5.1991, str. 42. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 93/98/EWG (Dz.U. L 290 z 24.11.1993, str. 9).

ZAŁĄCZNIKI

ZAŁĄCZNIK I

CZĘŚĆ A

Uchylona dyrektywa i jej kolejne zmiany

Dyrektywa Rady 92/100/EWG (Dz.U. L 346, 27.11.1992, str. 61)	
Dyrektywa Rady 93/98/EWG (Dz.U. L 290, 24.11.1993, str. 9)	Tylko art. 11 ust. 2
Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 167, 22.6.2001, str. 10)	Tylko art. 11 ust. 1

CZĘŚĆ B

Lista terminów przeniesienia do prawa krajowego

(określonych w art. 14)

Dyrektywa	Termin przeniesienia
92/100/EWG	1 lipca 1994 r.
93/98/EWG	30 czerwca 1995 r.
2001/29/WE	21 grudnia 2002 r.

ZAŁĄCZNIK II

TABELA KORELACJI

Dyrektywa 92/100/EWG	Niniejsza dyrektywa
Art. 1 ust. 1	Art. 1 ust. 1
Art. 1 ust. 2	Art. 2 ust. 1 słowa wprowadzające i lit. a)

Art. 1 ust. 3	Art. 2 ust. 1 lit. b)
Art. 1 ust. 4	Art. 1 ust. 2
Art. 2 ust. 1 słowa wprowadzające	Art. 3 ust. 1 słowa wprowadzające
Art. 2 ust. 1 tiret pierwsze	Art. 3 ust. 1 lit. a)
Art. 2 ust. 1 tiret drugie	Art. 3 ust. 1 lit. b)
Art. 2 ust. 1 tiret trzecie	Art. 3 ust. 1 lit. c)
Art. 2 ust. 1 tiret czwarte zdanie pierwsze	Art. 3 ust. 1 lit. d)
Art. 2 ust. 1 tiret czwarte zdanie drugie	Art. 2 ust. 1 lit. c)
Art. 2 ust. 2	Art. 2 ust. 2
Art. 2 ust. 3	Art. 3 ust. 2
Art. 2 ust. 4	Art. 3 ust. 3
Art. 2 ust. 5	Art. 3 ust. 4
Art. 2 ust. 6	Art. 3 ust. 5
Art. 2 ust. 7	Art. 3 ust. 6
Art. 3	Art. 4
Art. 4	Art. 5
Art. 5 ust. 1 - 3	Art. 6 ust. 1 - 3
Art. 5 ust. 4	-
Art. 6	Art. 7
Art. 8	Art. 8
Art. 9 ust. 1 słowa wprowadzające i słowa końcowe	Art. 9 ust. 1 słowa wprowadzające
Art. 9 ust. 1 tiret pierwsze	Art. 9 ust. 1 lit. a)
Art. 9 ust. 1 tiret drugie	Art. 9 ust. 1 lit. b)
Art. 9 ust. 1 tiret trzecie	Art. 9 ust. 1 lit. c)
Art. 9 ust. 1 tiret czwarte	Art. 9 ust. 1 lit. d)

Art. 9 ust. 2 - 4	Art. 9 ust. 2 - 4
Art. 10 ust. 1	Art. 10 ust. 1
Art. 10 ust. 2 zdanie pierwsze	Art. 10 ust. 2 akapit pierwszy
Art. 10 ust. 2 zdanie drugie	Art. 10 ust. 2 akapit drugi
Art. 10 ust. 3	Art. 10 ust. 3
Art. 13 ust. 1 i 2	Art. 11 ust. 1 i 2
Art. 13 ust. 3 zdanie pierwsze	Art. 11 ust. 3 akapit pierwszy
Art. 13 ust. 3 zdanie drugie	Art. 11 ust. 3 akapit drugi
Art. 13 ust. 4	Art. 11 ust. 4
Art. 13 ust. 5	-
Art. 13 ust. 6	Art. 11 ust. 5
Art. 13 ust. 7	Art. 11 ust. 6
Art. 13 ust. 8	-
Art. 13 ust. 9	Art. 11 ust. 7
Art. 14	Art. 12
Art. 15 ust. 1	-
Art. 15 ust. 2	Art. 13
-	Art. 14
-	Art. 15
Art. 16	Art. 16
-	Załącznik I
-	Załącznik II

© European Communities (Wspólnoty Europejskie), <http://eur-lex.europa.eu/>
 Za autentyczne uważa się wyłącznie przepisy prawne Unii Europejskiej opublikowane w
 papierowych wydaniach Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej.